

Jussin tarina

Minulle sydänsairaus iski tavallaan yllättäen ja sanonkin, että terve mies sairastui. Olin silloin lounastauolla, kun yhtäkkiä alkoi huono olo ja vesi rupesi kaatumaan päältä. Menin kuitenkin iltapäiväksi takaisin töihin. Viikonlopun aikana muurasin vielä seinät omalla rakennustyömaalla. Sunnuntai-iltana olin jo niin huonossa kunnossa, että soitin töihin olevani pari päivää pois flunssan takia, kun kuumettakin oli ollut. Sanoin vaimollekin, että hulluhan minun on töihin lähteä kun en mitään jaksakaan tehdä.

Menin terveyskeskukseen, ja kuinka ollakaan, siellä sattui olemaan sellainen vastaanottovirkailija jonka mies oli kuollut näihin pumppujuttuihin, ja sehän laittoi minut suoraan sydänfilmiin. Sitä valvonut hoitaja ei sanonut mitään, vaan lähti ja palasi vähän ajan päästä lääkärin kanssa. Siinä he kertoivat, että minulla oli infarkti ja olisi lähdeittävä keskussairaalaan. Minä meinasin hypätä siitä sängystä pois, mutta ne sanoivat että pysyhän siellä paareilla vaan. Siitä lähdeittiin ambulanssilla, ja tuttu kuski näytti sydänfilmistä sen käyrän minkä infarkti piirsi. Olin viikon keskussairaalassa ja sen jälkeen sairaslomalla. Lääkkeeksi sain nitrot.

Yhtenä iltana minulla oli aika paljon kipuja, mutta olin kuitenkin nukahtanut. Heräsin yöllä, ja ajattelin että nythän ne on menneet ohitse ja on parempi olo. Nousin ja kävin vessassa, jolloin kipuilu alkoi uudestaan. Neljän maissa heräsin jälleen ja aloin pukeutumaan. Kyllä nyt oli lähdeittävä sairaalaan.

Sillä kertaa ne väittivät, että sydämässä ei ole mitään vialla, mutta itse olin täysin varma että on. Olin aamun keskussairaalalla tarkkailussa ja iltapäivällä minut siirrettiin tarkkailuun terveyskeskukseen. Minulle alettiin puhumaan verenhennuslääkkeistä, mutta ajatus lääkkeistä lähinnä pelotti. Kaksi tuntia ehdin olla osastolla, kun kipuja tuli taas ja minut siirrettiin takaisin keskussairaalaan. Muistan, että minulla oli siellä niin isot housutkin, että kysyin kuka tähän toiseen lahkeeseen tulee, kun minä sovin helposti tähän yhteen.

Yhden yön ehdin olla keskussairaalan sydänvalvontaosastolla ennen kuin minut lähetettiin Kuopioon. Pääsin sinne todella nopeasti. Minulla oli kahdessa suonessa viisi tukosta, ja minulle tehtiin kerralla viisi pallolaajennusta. Ne oli niitä latvasuonia, joten sen vuoksi minulla ei ollut niitä tyypillisiä kipuja tai ahdistavia tuntemuksia. Pari päivää pallolaajennusten jälkeen huono olo palasi, ja olin vielä kolme viikkoa keskussairaalassa. Muistan vieläkin kun naapurit tulivat käymään sairaalassa ja toivat Hymy-lehden. Se oli minusta aika hyvä oivallus, että hymyä tarvitaan elämiseen.

Lääkärit päättivät alkaa hoitamaan minua lääkityksellä, ja jälkikäteen ajatellen se oli ihan oikea ratkaisu. Olin vuoden sairaslomalla jonka jälkeen jäin sairaseläkkeelle. Eihän minusta enää niihin hommiin ollut mitään ennen tein. Siinä vaiheessa mukaan tuli myös diabetes jota yritin aluksi saada kuriin ruokavaliolla, mutta eihän se onnistunut. Nyt on lääkitys molempiin, sekä sydämeen että diabetekseen.

Nitroja en ole tarvinnut pallolaajennusten jälkeen enää kertaakaan, vaikka kyllähän minä jonkin aikaa vielä olin aika huonokuntoinen. Pikkuhiljaa olo alkoi kuitenkin parantua. Tällä

hetkellä asiat on melko hyvin, niin että pystyn metsässäkin olemaan. Välillä on jotain ohimeneviä tuntemuksia, jos alkaa oikein tarkalla seulalla tarkkailemaan.

Kyllähän se sairastuminen oli aikamoinen shokki. Uuteen elämäntilanteeseen sopeutumisessa on auttanut tietysti perhe ja tuo oman talon rakennuskin, ettei aika käynyt pitkäksi. Lapsenlapsetkin ovat onneksi lähellä. On meillä tätä vapaa-ajan toimintaakin niin paljon kuin jaksaa tehdä, se on itsestä kiinni eikä ole pakkoa lähteä jos ei kiinnosta. Me ollaan vaimon kanssa molemmat vertaistukihenkilöitä. Ollaan koitettu harrastaa niin kauan kuin pystytään, pysyy mieli virkeänä. On laulupiiriä ja keskustelupiiriä ja monenlaista muutakin toimintaa. Laulaminen on asia johon on pakko keskittyä ja unohtaa arkihuolet, sillä jos siellä alkaa jotain murehtia niin laulamisesta ei tule mitään. Olen myös sitä mieltä, että jos asuisin kerrostalossa eikä olisi näitä talonhoitotöitä, en minä varmaan näin hyvässä kunnossa olisi. 15 vuotta tässä on nyt jo pärjätty reilusti. Se on tullut mikä on tullut eikä se siitä suremalla parane. Kun olen niin kovasti tuon makean perään, niin diabetes on minun arjessa paljon pahempi asia, kuin tämä pumppujuttu.